

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Radana Malíka, Petra Mikeše, Pavla Molka, Milana Podhrázkého a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **M. B.**, a účastníků řízení: **1) Státní volební komise**, sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, a **1) Státní volební komise**, sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, **2) Mgr. Richard Brabec**, **3) Ing. Eva Fialová**, **4) Jaroslav Foldyna**, **5) Mgr. Tomáš Kohoutek MBA**, **6) Ing. Michal Kučera**, **7) Mgr. Jan Papajanovský**, **8) Ing. Berenika Peštová Ph.D.**, **9) Ing. Vladimír Pikora Ph.D.**, **10) Mgr. Bc. Et Bc. Jan Richter**, **11) Ing. Pavel Růžička**, **12) Mgr. Zuzana Schwarz Bařtipánová**, **13) Kateřina Stojanová**, **14) Ing. Libor Turek Ph.D.**, týkající se návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidátů ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 3. a 4. října 2025,

t a k t o :

- I. Návrh na neplatnost volby kandidátů **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel se domáhá vyslovení neplatnosti volby v záhlaví označených kandidátů, zvolených v Ústeckém kraji ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, konaných ve dnech 3. a 4. října 2025. Podstata jeho argumentace se koncentruje do námítky, že celý volební proces byl nicotný z důvodu neexistence České republiky jako samostatného státu. Proto prý také nemohlo vzniknout české státní občanství. Všichni voliči, jejichž totožnost byla ověřována, se prokazovali doklady, které jsou „*právně vadné a neúčinné z důvodu absence pravosti a pravdivosti, a nejsou tudíž způsobilé k prokázání státního občanství.*“ Tato svoje tvrzení navrhovatel dokládá odkazy na některé

právní předpisy a zejména uvádí, že Česká a Slovenská Federativní Republika „*byla fiktivní entita a ne stát*“.

[2] Státní volební komise s argumentací navrhovatele nesouhlasí a považuje ji za zcela absurdní a vnitřně rozpornou, což se projevuje i tím, že navrhovatel uznává pravomoc soudu státu, který současně neuznává. Navrhuje proto návrh zamítnout jako nedůvodný.

[3] Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí (§ 87 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky). Navrhovatel tyto podmínky splnil.

[4] Toto konstatování činí Nejvyšší správní soud navzdory argumentaci samotného navrhovatele. Měl-li by se totiž soud s jeho argumentací ztotožnit, pak by navrhovatel nemohl být ani aktivně legitimován k podání návrhu: neexistovalo-li by totiž české státní občanství, pak by jeho držitelem nemohl být ani navrhovatel a nebyl by tak aktivně legitimován k podání návrhu. Z okolnosti, že volební senát návrh z tohoto důvodu neodmítl a shledal splnění podmínek řízení, nicméně logicky vyplývá, že nemůže být důvodný ani podaný návrh.

[5] Obecně platí, že volební stížnost může být úspěšná, je-li prokázáno porušení zákona, které hrubě ovlivnilo výsledek volby kandidáta (§ 87 odst. 5 téhož zákona). NSS v minulosti rozdělil podmínky přezkumu do tří kroků. Soud tak postupně zkoumá, zda je dána:

- 1) nezákonnost, tj. porušení některých ustanovení zákona upravujícího volební proces;
- 2) vztah mezi touto nezákonností a výsledkem volby;
- 3) zásadní intenzita této nezákonnosti, která hrubě ovlivnila výsledek volby.

[6] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uvádí, že nebyl naplněn již první krok tohoto „algoritmu přezkumu“, tzn. nezjistil tvrzenou nezákonnost. Argumentace navrhovatele, založená na popírání existence samostatné České republiky, a tedy i existence státního občanství tohoto státu, je totiž zcela mylná a natolik absurdní, že Nejvyšší správní soud navrhovateli doporučuje, aby se seznámil s relevantními informacemi, ze kterých by získal alespoň elementární znalosti ohledně existence státu, jehož je občanem, a s jejichž vědomím by dále nešířil podobné nesmysly.

[7] Jen zcela ve stručnosti proto Nejvyšší správní soud připomíná, že k vyhlášení samostatného Československého státu došlo dne 28. října 1918 a od tohoto okamžiku kontinuálně existoval až do jeho zániku, ke kterému došlo v důsledku ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku České a Slovenské Federativní Republiky. Podle jeho čl. 1 uplynutím dne 31. prosince 1992 zaniká Česká a Slovenská Federativní Republika a nástupnickými státy České a Slovenské Federativní Republiky jsou Česká republika a Slovenská republika. Na tento ústavní zákon, přijatý tehdejším Federálním shromážděním, navázalo schválení Ústavy České republiky Českou národní radou. Dne 1. ledna 1993 poté nabyl platnosti a účinnosti ústavní zákon ČNR č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, označovaný jako „recepční norma“.

[8] V souvislosti s argumentací navrhovatele je také nutno připomenout, že k federalizaci Československé socialistické republiky došlo ústavním zákonem č. 143/1968 Sb., o československé federaci. Podle čl. 1 odst. 3 a 4 tohoto ústavního zákona „Československou socialistickou republiku tvoří Česká socialistická republika a Slovenská socialistická republika.“

Obě republiky mají v Československé socialistické republice rovnoprávné postavení. Obě republiky respektují navzájem svou suverenitu i suverenitu Československé socialistické republiky; stejně Československá socialistická republika respektuje suverenitu národních států.“ Jinými slovy vyjádřeno, Česká republika nevznikla teprve 1. ledna 1993 v důsledku zániku ČSFR, nýbrž existovala (s označením Česká socialistická republika) jako součást federativního státu již od roku 1969.

[9] Navrhovatel se také dopouští omylu, když z různých názvů státu dovozuje, že Česká a Slovenská Federativní Republika představovala „fiktivní entitu“, protože ústavní zákon č. 542/1992 Sb. „*neobsahuje jedinou zmínku o zrušení Československé socialistické republiky jako státu. Československá socialistická republika tedy jako stát de iure nadále existuje, neboť zánik státu musí být právně řádně ukončen a potvrzen, což se nestalo.*“ Jak se totiž podává ze shora uvedeného, tímto ústavním zákonem nemohla zaniknout Československá socialistická republika prostě proto, neboť stát takového názvu již neexistoval. Ústavním zákonem č. 81/1990 Sb., o změně názvu Československé socialistické republiky, byl totiž název „Československá socialistická republika“ změněn na „Československá federativní republika“ (čl. I) a poté byl ústavním zákonem č. 101/1990 Sb., o změně názvu Československé federativní republiky, název „Československá federativní republika“ změněn na „Česká a Slovenská Federativní Republika“ v jazyce českém a „Česká a Slovenská Federatívna Republika“ v jazyce slovenském; obě znění jsou rovnocenná. Opakovaně řečeno, stále se jednalo o stejný stát, pouze se lišil jeho název.

[10] Lze tak uzavřít, že navzdory přesvědčení navrhovatele Česká republika jako samostatný, demokratický a právní stát existuje, je uznávána mezinárodním společenstvím a disponuje rovněž státními občany, kteří ve volbách do Poslanecké sněmovny využili svého aktivního a pasivního volebního práva. Proto Nejvyšší správní soud návrh na neplatnost volby kandidátů, odůvodněný neexistencí státního občanství České republiky, jako nedůvodný zamítl.

[11] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce Nejvyššího správního soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. října 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu

